

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/95/2020
Identifikačné číslo spisu: 8108213999
Dátum vydania rozhodnutia: 27.07.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8108213999.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu R. H. - CORYN, IČO: 32925042, H. XXXX/X, XXX XX R., zastúpeného JUDr. Michalom Fecilíakom, advokátom so sídlom v Prešove, Jesenná 8, proti žalovanému Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik, IČO: 36038351, so sídlom v Banskej Bystrici, Námestie SNP 8, 975 66, vo veci týkajúcej sa Odštepného závodu Prešov, so sídlom v Prešove, Obrancov mieru 6, zastúpenému Mgr. Ivanom Mazancom, advokátom so sídlom v Prešove, Metodova 3331/12, o zaplatenie 12.712,89 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 25C/159/2008, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 17. mája 2018 sp. zn. 14Co/8/2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 17. mája 2018 sp. zn. 14Co/8/2018 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 6. novembra 2017 č. k. 25C/159/2008-884 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 12 712,89 € s bližšie určeným príslušenstvom a priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

1.1. Právne poukázal na ustanovenia § 22 ods. 1 písm. c), ods. 2 prvá veta zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku, § 20, § 21 ods. 5, § 23 zákona č. 504/2003 Z.z. o nájme poľnohospodárskych pozemkov, poľnohospodárskeho podniku a lesných pozemkov a o zmene niektorých zákonov, v znení účinnom k 1. októbru 2008, ďalej na § 14 ods. 5, § 16 ods. 2 písm. d) vyhlášky Ministerstva financií, cien a miezd Slovenskej socialistickej republiky č. 205/1988 Zb. o cenách stavieb, pozemkov, trvalých porastov, úhradách za zriadenie práva osobného užívania pozemkov a o náhradách za dočasné užívanie pozemkov, v spojení s článkom 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a základe ktorých ustanovení prvostupňový súd žalobe žalobcu vyhovel.

1.2. V podstatnom uviedol, že náhrada poskytnutá žalobcovi za nájom podľa zákona o pôde by bola neprimerane nízka, keďže by vychádzala z ceny určovanej podľa vyhlášky č. 205/1988 Zb., pričom táto

cena bola v súlade s vyhláškou určená na 3,- Sk za m² (teda 0,099 € - zaokrúhlene 0,1 €), bez ohľadu na zmenené ceny výkonov a dreva na trhu. Pritom, použitie výnosovej metódy aj pri určení nájmu zo zákona bolo v čase ukončenia nájomného vzťahu medzi stranami možné. Prvostupňový súd konštatoval, že spôsob určenia nájomného nebol na vlastníkov, ale na žalovanom, ktorý sám stanovil spôsob jeho určenia. Bol to práve žalovaný, ktorý zvolil vo všetkých zmluvách spôsob určenia nájomného výnosovou metódou, ktorá je podľa interných predpisov žalovaného pre neho výhodnejšia. Prvostupňový súd nezistil žiadnu potrebu všeobecného záujmu dostatočne silnú na to, aby opodstatňovala nízke nájomné bez akéhokoľvek vzťahu k skutočnej cene vyťaženého dreva. V predmetnom spore preto akceptoval výšku nájomného určenú výnosovou metódou a neprihliadol na znalecké posudky, ktoré určovali cenu nájmu podľa neplatnej vyhlášky z roku 1988.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom zo 17. mája 2018 sp. zn. 14Co/8/2018 (ďalej aj „napadnuté odvolacie rozhodnutie“) potvrdil prvostupňový rozsudok a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu odvolacích trov v rozsahu 100 %. V podstatnom uviedol, že pri prieskume napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie bol v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP viazaný rozsahom odvolania i uplatnenými odvolacími dôvodmi (s výnimkou v § 380 ods. 2 CSP) tak, ako boli uplatnené v zákonnej odvolacej lehote. Na základe takéhoto prieskumu uvedeného rozhodnutia súdu prvej inštancie, i konania ktoré mu predchádzali, dospel odvolací súd k záveru, že žalovaným včas uplatnené odvolacie dôvody neodôvodňujú zrušenie, či zmenu ním napadnutého rozhodnutia prvoinštančného súdu.

2.1. Odvolací súd uviedol, že odvolateľ v zákonnej odvolacej lehote (o ktorej bol žalovaný správne poučený i v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku) v podanom odvolaní odvolacie dôvody označil (iba) odkazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP s tým, že výslovne uviedol, že podrobne odôvodní odvolanie v lehote 30 pracovných dní. Až podaním doručeným súdu dňa 3. januára 2018 (po uplynutí odvolacej lehoty) doplnil odvolateľ uplatnené odvolacie dôvody. Uplatnené dôvody odvolania formálnym citovaním zákona, neuvedením konkrétnych skutkových a právnych námietok, týkajúcich sa spochybnenia záverov súdu prvej inštancie proti priznanému nároku žalobcovi, neidentifikovali v akom konkrétnom pochybení - vade, skutočnosti, vidí odvolateľ naplnenie odvolacieho dôvodu. Toto má relevantný význam pre konanie a rozhodovanie odvolacieho súdu so zdôraznením viazanosti odvolacieho súdu uplatnenými odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP), ktoré možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

2.2. Ďalej uviedol, že v zmysle ustanovenia § 373 ods. 1 posledná veta CSP (na rozdiel od Občianskeho súdneho poriadku, účinného do 30. júna 2016) súd prvej inštancie nevyzýva odvolateľa na doplnenie odvolacích dôvodov. Správne preto okresný súd uznesením č. k. 25C/159/2008-893 zo dňa 21. decembra 2017 vyzval odvolateľa na doplnenie podaného odvolania o uvedenie čoho sa podaným odvolaním domáha, citujúc pri tom ustanovenie § 373 ods. 1 CSP. Citované zákonné ustanovenie nedáva priestor na to, aby sa cez prípadné odstraňovanie väd ďalej dopĺňali dôvody odvolania identifikovaním skutkových, či právnych výhrad. Ak sporné strany boli riadne poučené o náležitostiach opravného prostriedku, nemožno na úkor rovnosti strán sporu v konaní pripustiť v rozpore s ustanovením § 365 ods. 3 CSP rozširovanie uplatnených odvolacích dôvodov. Odvolateľ na výzvu súdu prvej inštancie odstránil vadu podaného odvolania formuláciou jeho návrhu na rozhodnutie odvolacieho súdu. Tým bola odstránená procesná prekážka odvolacieho konania, a preto nebolo možné akceptovať návrh žalobcu na odmietnutie odvolania.

2.3. V neposlednom rade odvolací súd uviedol, že nemal oprávnenie preskúmať skutkové i právne závery rozhodnutia súdu prvej inštancie z neskôr uplatnených odvolacích dôvodov. Preto podľa § 387 ods. 1, 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“), a to podľa § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Žalovaný navrhol, aby najvyšší súd zrušil obe rozhodnutia nižších súdov a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Žalovaný si uplatnil aj náhradu trov dovolacieho konania.

3.1. V súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP žalovaný namietal, že nižšie súdy nerešpektovali závery znalca ustanoveného súdom, podľa ktorého sa náhrada za dočasné užívanie pozemkov mala určiť podľa vyhlášky č. 205/1988 Zb. a nie podľa tzv. výnosovej metódy, k čomu dospeli súdy. Žalovaný

ďalej namietal závery odvolacieho súdu o náležitostiach odvolania, v zmysle ktorých sa odvolací súd odmietol zaoberať neskôr uplatnenými odvolacími dôvodmi. Žalovaný v tejto súvislosti uviedol, že „v rámci svojho odvolania nerozširoval dôvody podaného odvolania, ak len odvolacie dôvody následne identifikoval poukázaním na jednotlivé skutkové a právne závery súdu I. inštancie, o ktoré údajne súd I. inštancie oprel svoje rozhodnutie“. V tejto súvislosti uviedol, že „[t]ým, že odvolací súd bez bližšieho odôvodnenia nepreskúmal závery súdu I. inštancie a prijal ich za správne, došlo podľa názoru žalovaného k porušeniu práva na spravodlivý proces“.

3.2. V súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP žalovaný považoval za doteraz dovolacím súdom neriešenú otázku «posúdenia právneho vzťahu upravujúceho nájom lesnej pôdy a odplaty za jeho používanie v prípade tzv. „núteného nájmu zo zákona“». Poukázal v tomto ohľade (aj) na rozhodnutie ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 696/2001 a na rozhodnutie Okresného súdu Prešov sp. zn. 9C/19/2009 a Okresného súdu Košice I sp. zn. 13C/315/1999. Inak povedané podľa názoru žalovaného mali nižšie súdy v okolnostiach posudzovanej veci pri určení náhrady za „nútený nájom zo zákona“ vychádzať z vyhlášky č. 205/1988 Zb. a nie podľa tzv. výnosovej metódy.

4. Žalobca vo svojom stanovisku k dovolaniu žalovaného navrhol dovolanie zamietnuť a priznať mu náhradu dovolacích trov. V podstatnom uviedol, že žalovaný v zákonnej odvolacej lehote podal (len) „blanketné odvolanie“, v ktorom žalovaný neuviedol odvolací návrh (§ 363 CSP). Prvostupňový súd ho preto vyzval na odstránenie väd odvolania, v rámci ktorého žalovaný po lehote (aj) odôvodnil podané odvolanie. S uvedenou skutočnosťou sa odvolací súd riadne a správne vysporiadal v bodoch 7 a 8 jeho odôvodnenia. V súvislosti s dovolaním žalovaného podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP žalobca uviedol, že v rámci odvolania žalovaný v stanovenej odvolacej lehote nevzniesol žiadne právne otázky a preto sa nimi odvolací súd ani nemohol zaoberať. Navyše žalovaný v rámci podaného dovolania žiadnu konkrétnu právnu otázku ani nenaformuloval, uzavrel žalobca.

5. Žalovaný v replike k vyjadreniu žalobcu uviedol, rozhodnutie Okresného súdu Košice I sp. zn. 13C/315/1999 bolo Krajským súdom v Košiciach potvrdené rozsudkom sp. zn. 1Co/443/2017 z 19. decembra 2018, a teda v súčasnosti existujú 3 právoplatné rozhodnutia krajských súdov, z ktorých dve sa prikláňajú k názoru stanovenia výšky nájmu za užívanie nehnuteľnosti žalovaným tzv. „vyhláskovou metódou“ a jedno (teraz posudzované, pozn.) stanovuje výšku nájmu „výnosovou metódou“.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného podľa § 420 písm. f/ CSP je v časti prípustné a tiež dôvodné; v dôsledku jeho účinku dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP).

7. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

8. Podľa § 420 písm. f/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

10.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky

poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci, to ako súd viedol spor, znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

11. Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

11.1. Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (písm. f/),

rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (písm. h/).

11.2. Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

11.3. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

12. Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že ostatný prvostupňový rozsudok bol právnenému zástupcovi žalovaného doručený 6. novembra 2017. Dňa 20. novembra 2017, teda v lehote na podanie odvolania, odovzdal žalovaný na poštovú prepravu podanie označené ako „[o]dvolanie voči rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 06.11.2017, č.k.: 25C/159/2008-884“ (prvostupňovému súdu bolo doručené 21. novembra 2017), v ktorom právny zástupca žalovaného okrem iného uviedol, že odvolanie podáva „podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku“; tieto ustanovenia následne odcitoval (pozri bod 11.1.). V neposlednom rade uviedol, že „predmetné odvolanie podrobne odôvodní v lehote 30 pracovných dní“. Právny zástupca žalovaného tak urobil (až) podaním z 3. januára 2018 (osobne doručeným toho istého dňa odvolaciemu súdu). Odvolací súd rozhodol vo veci rozsudkom zo 17. mája 2018 sp. zn. 14Co/8/2018 tak, že potvrdil prvostupňový rozsudok a žalobcovi priznal nárok na náhradu odvolacích trov. Odvolacími dôvodmi žalovaného uvedenými v podaní z 3. januára 2018 sa nezaoberal z dôvodu, že boli podané oneskorene, t.j. po uplynutí lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

13. Žalovaný sa v rámci podaného dovolania bránil tým, že v rámci jeho podania z 3. januára 2018 nerozširoval dôvody (už) podaného odvolania, ale tieto (iba) následne bližšie identifikoval. Najvyšší súd (už) posudzoval podobnú situáciu, keď žalovaný napadol prvostupňový rozsudok odvolaním podaným v 15 dňovej lehote bez bližšej obsahovej konkretizácie odvolacích dôvodov (iba) tým spôsobom, že výslovne označil v odvolaní ustanovenia § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ OSP (teraz § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP). Tieto dôvody odvolania následne odvolateľ špecifikoval až po uplynutí odvolacej lehoty, ktorú skutočnosť považoval najvyšší súd „bez právnenému významu, lebo k doplneniu dôvodov došlo do rozhodnutia odvolacieho súdu ... Žalovaný ... rozsah, v akom napadol rozsudok súdu prvého stupňa svojím odvolaním ... nerozširoval. Týmto svojím podaním nemenil ani dôvody svojho odvolania; špecifikoval v ňom iba dôvody odvolania podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ OSP, ktoré už skôr označil vo svojom odvolaní“ (uznesenie najvyššieho súdu z 26. júna 2012 sp. zn. 6Cdo/30/2012).

13.1. Najvyšší súd v rozhodnutí z 22. novembra 2005 sp. zn. 1Cdo/192/2005 (R 20/2014) uviedol, že „[l]ehotu na odvolanie a na rozšírenie rozsahu a dôvodov odvolania (§ 205 ods. 3 Občianskeho súdneho

poriadku) nemožno stotožňovať s lehotou na odstránenie väd odvolania. Ak k odstráneniu vady odvolania došlo do rozhodnutia odvolacieho súdu, odvolací súd ho musí (ako bezvadné) preskúmať, pričom nie je rozhodujúce, či k odstráneniu vady došlo po uplynutí lehoty“.

13.2. Podobne najvyšší súd v rozsudku z 31. januára 2008 sp. zn. 1ObdoV/96/2006 uviedol, že „[i] keď sami žalovaní označili odvolanie za stručné, s tým že ho podrobnejšie odôvodnia do 20 dní (čo napokon urobili, i keď nie v sľúbenej lehote), má odvolanie všetky náležitosti stanovené v § 205 ods. 1 O.s.p. Ustanovenie § 205 ods. 3 nevyklučuje, aby dovolateľ dovolanie mohol doplniť aj po uplynutí odvolacej lehoty. Toto ustanovenie vylučuje, aby sa po uplynutí odvolacej lehoty rozširoval rozsah, v akom sa rozsudok napadá a uvádzali nové odvolacie dôvody, nevyklučuje však, aby sa odvolanie, ktoré má predpísané náležitosti, neskôr podrobnejšie skutkovo doplnilo, prípadne, aby sa rozviedla jeho právna argumentácia“.

13.3. V neposlednom rade aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 15. augusta 2018 sp. zn. IV. ÚS 291/2018 uviedol, že „relevantná právna úprava ... t.j. § 205 Občianskeho súdneho poriadku ... nevyklučovala, aby účastník konania uviedol ďalšie rozpracovanie už uvedených odvolacích dôvodov. Ustanovenie § 205 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku vylučuje iba to, aby sa po uplynutí odvolacej lehoty rozširoval rozsah, v akom sa rozsudok napadá, a uvádzali nové odvolacie dôvody, nevyklučuje však, aby sa odvolanie, ktoré má predpísané náležitosti, neskôr podrobnejšie skutkovo doplnilo, prípadne, aby sa rozviedla jeho právna argumentácia“.

13.4. Najvyšší súd k vyššie uvedeným právnym názorom súdnych autorít uvádza, že tieto sú naďalej použiteľné, nakoľko relevantné znenie dotknutých procesných ustanovení ostatného OSP (§ 205, 212 ods. 1) sa v zásade nezmenili ani v rámci CSP (pozri celý bod 11). Aj autori komentára CSP (Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., pozn.) v rámci komentára k § 373 potvrdili ďalšiu využiteľnosť vyššie uvedeného judikátu R 20/2014, keď ho uviedli explicitne v tejto publikácii a v súvislosti s týmto rozhodnutím tiež uviedli, že sa netýka iba § 205 ods. 3 OSP, ale tiež § 364 a § 365 ods. 3 CSP (s. 1258).

14. Najvyšší súd v okolnostiach posudzovanej veci dodáva, že na jednej strane odvolací súd uznal, že všetky náležitosti odvolania v danej veci boli splnené, teda uznal aj splnenie zákonného predpokladu odvolania žalovaného - „z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody)“ - a (zrejme) aj preto nepostupoval podľa § 386 písm. d/ CSP, teda odvolanie neodmietol. Na strane druhej sa odvolacími dôvodmi vecne nezaoberal, keď tak iba v abstraktných úvahách o skutkových zisteniach (bod 8 jeho odôvodnenia) a o právnom posúdení veci (bod 9 jeho odôvodnenia). Odvolací súd nerozhodoval v danej veci (procesným) uznesením, ale (vecným) rozsudkom a v bodoch 4.1. až 4.6. jeho dôvodov uviedol aj podstatu následne konkretizovanej odvolacej argumentácie žalovaného, ktorá sa podľa názoru najvyššieho súdu týkala (aj) nosných právnych dôvodov prvostupňového rozsudku [vyhláška č. 205/1988 verus výnosová metóda (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), ako aj interakcia vykonaných (znaleckých) dôkazov a zisteného skutkového stavu (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP). Oba takto konkretizované odvolacie dôvody teda tvoria nosné dôvody (ratio decidendi) ostatného prvostupňového rozsudku. Z hľadiska práva na spravodlivý proces bolo potom nevyhnutné, aby sa odvolací súd rozhodujúci vo veci samej (rozsudkom) nimi zaoberal a relevantným spôsobom aj vysporiadal.

15. Na dokreslenie celej spornej situácie najvyšší súd dodáva, že ak by v danom prípade žalovaný neuviedol vo včas podanom odvolaní žiadny odvolací dôvod, musel by byť v zmysle § 373 ods. 1 prvá veta CSP vyzvaný prvostupňovým súdom, aby v súdom stanovenej lehote pod následkom odmietnutia odvolania odstránil túto vadu. V takom prípade by potom podľa ustálenej súdnej praxe musel odvolací súd posúdiť aj jeho následnú odvolaciu argumentáciu, ktorá by bola doručená najneskôr do času rozhodovania odvolacieho súdu. Podľa názoru dovolacieho súdu nie je totiž možné vykladať znenie § 373 ods. 1 posledná veta CSP („súd nevyzýva na doplnenie odvolacích dôvodov“) tak, že v prípade, ak odvolanie neobsahuje žiaden odvolací dôvod (či už právne vymedzený podľa § 365 ods. 1 CSP alebo skutkovo vymedzený) prvostupňový súd nevyzve dovolateľa na odstránenie tejto chýbajúcej náležitosti odvolania; opak predstavuje právne konformný výklad. Dovolací súd sa stotožňuje s už vysloveným názorom najvyššieho súdu (6Cdo/119/2018), že «[t]reba totiž rozlišovať medzi dopĺňaním odvolacích

dôvodov v zmysle § 365 ods. 3 CSP a dopĺňaním odvolania o chýbajúce náležitosti v zmysle § 373 ods. 1 CSP. Kým zmena alebo dopĺňanie odvolacích dôvodov prichádza do úvahy len u odvolania spĺňajúceho túto náležitosť (teda pokiaľ ide o túto náležitosť u tzv. „bezvadného odvolania“, ktoré obsahuje odvolacie dôvody), pretože nemožno meniť, resp. dopĺňať (rozširovať) niečo, čo vôbec nie je».

16. V preskúmvanej veci preto došlo podľa názoru dovolacieho súdu postupom odvolacieho súdu k naplneniu vady vyplývajúcej z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Táto vada spočíva v nesprávnom postupe odvolacieho súdu, ktorý sa odmietol zaoberať žalovaným predostretými odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, bližšie konkretizovanými v jeho podaní z 3. januára 2018, v dôsledku čoho je jeho rozhodnutie pre tento čas nepreskúmateľné. Uvedeným spôsobom odvolací súd znemožnil dovolateľovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zistenej vade dovolacím súdom zodpovedá (§ 124 ods. 1 CSP) aj dovolacia argumentácia žalovaného (pozri bod 3.1.).

17. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 449 ods. 1 CSP zrušil a podľa § 450 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie.

18. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

19. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania a tiež dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

20. Vzhľadom na dôvod zrušenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a skutočnosť, že vec sa vracia odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, dovolací súd sa nezaoberal opodstatnenosťou uplatnenia ďalších dovolacích námietok.

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.